

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **O. D.** zast. advokátem JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., se sídlem AK Bašty 2, 658 09 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2005, č. j. 56 Az 119/2004 - 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 10. 2004, č. j. OAM-660/LE-PA01-PA01-2004, byla jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu.

Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně výše uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl; proti tomuto rozsudku podala žalobkyně – nyní stěžovatelka kasační stížnost, v níž podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejími tvrzeními ohledně porušení právních norem procesní povahy. Správní orgán má povinnost se svědomitě a odpovědně zabývat každou věcí, která je předmětem řízení a spolehlivě zjišťovat stav věci. Konkrétním projevem porušení ustanovení obecné povahy je pak porušení dalších ustanovení. Postup správního orgánu shledává nesprávným a nepřesvědčivým a co do rozsahu dokazování namítá porušení § 32 odst. 1 správního řádu, v důsledku čehož jí nebyl azyl udělen. Požaduje, aby Nejvyšší

správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil. Žalovaný ve svém vyjádření namítl, že kasační stížnost neobsahuje náležitosti dle § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích uplatněných důvodů a dospěl k závěru o její nedůvodnosti.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu: azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka požádala dne 29. 9. 2004 o udělení azylu. Správní rozhodnutí podrobně popisuje důvody, které ji vedly k vycestování z Mongolska; především to byla obava z nevlastního otce, který ji nabádal ke kapesním krádežím. V žádosti uvedla, že není členem žádné politické strany, křesťanka, svobodná, není ani nebyla trestně stíhaná. Dále popisuje, jak se dostala z Mongolska do České republiky a pokusila se přejít hranice do Rakouska. Peníze, které utržila z prodeje vlastního domku, investovala do cesty do České republiky. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 1. 10. 2004 uskutečnil správní orgán se stěžovatelkou pohovor za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu věci. Z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území nevyplývaly jiné důvody, než potíže s nevlastním otcem (otčímem).

Žalovaný úřad ani krajský soud tedy nikterak nepochybily, když shledaly žádost stěžovatele o udělení azylu zjevně nedůvodnou ve smyslu citovaného ustanovení. Skutkový stav, ze kterého žalovaný i soud vycházely má oporu ve spise a není s ním v rozporu. Jestliže v žádosti o udělení azylu a v průběhu azylového řízení uváděla stěžovatelka pouze důvody, které jsou pro udělení azylu nepodstatné a žádné skutečnosti svědčící tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nelze správnímu orgánu vytýkat, že nehodnotil skutečnosti jiné, než stěžovatelkou uplatněné.

Naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud v řízení vylýnula nepochybná skutečnost taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. g) zákona, totiž, že stěžovatelka jako jediný důvod pro udělení azylu uvedla své obavy z nevlastního otce, jde o důvod, který je pro udělení azylu nerozhodný. V daném případě správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci, bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. Protože pro rozhodování o udělení azylu podle § 13, resp. § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a tento důvod při postupu dle § 16 není zjišťován, nemůže správní orgán posuzovat ani naplnění důvodů pro udělení azylu dle § 14. Zamítl-li správní orgán žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by zkoumal další důvody pro udělení azylu, postupoval v souladu se zákonem. Nepříslušelo-li o relevantních důvodech pro udělení azylu rozhodovat správnímu orgánu, nemohla být tato skutečnost přezkoumávána ani soudem. Rozhodnutí žalovaného i kasační stížností napadený rozsudek soudu I. stupně byly vydány v souladu se zákonem. Z výše citovaných ustanovení zákona o azylu (zejm. § 12) se podává, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu

alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ust. § 75 s. ř. s, podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl. Z obsahu správního spisu je nad veškerou pochybnost zřejmé, že žalovaný při zjišťování důvodů pro podání žádosti o azyl stěžovatelem postupoval korektně. Poskytl procesní poučení, jakož i poučení o pobytu cizince na území České republiky a v rámci jím provedeného řízení mu nelze z tohoto pohledu ničeho vyčíst. Správní orgán je co do skutkových okolností limitován tvrzeními žadatele o azyl a jinou možnost ani nemá. Jestliže žalovaný splnil stran výslovně projevených důvodů pro udělení azylu povinnosti, které mu zákon ukládá, pak nelze na jeho rozhodnutí v tomto směru pohlížet jako na nezákonné.

Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 s. ř. s.); při posuzování kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí, v čem spočívají tvrzené vady řízení, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo v čem při jejím zjišťování žalovaný porušil ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proto soudu nezbylo, než považovat kasační stížnost za neopodstatněnou a zabývat se jí v míře odpovídající obecnosti vznesených námitek.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), a protože o kasační stížnosti rozhodl přednostně, nezabýval se samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu